

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

בבוא יום השבת הבעל"ט - תתקיים
"התוועדות גדולה" דכל בנ"י ממש, "קהל
גדול ישובו הנה" .. וראש המדברים
בהתוועדות זו יהי' - משיח צדקנו...

ראה ע' 78

ערב שבת קודש פרשת במדבר, מבה"ח ועד"ח סיון
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

תיג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
הו"ח וכו' ר' מנחם מענדל הלוי
ב"ר לייב יואל הלוי ע"ה קאטש
נפטר ביום י"ב אייר ה'תשנ"ז

וזוגתו מרת רחל בת ר' מרדכי ע"ה
נפטרה ביום ט' תמוז ה'תש"ס
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם
הרה"ת ר' ברוך שמעון הלוי וזוגתו מרת פנינה
ומשפחתם שיחיו קאטש

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

מ'מסדארה אבער וויסען אז יעדער זאך וואס זי איז גרעסער, צוצושטצט אלע מערערס גיט זיך אפ דער יצה"ר אזיף סאכען מניעות, מילא דארף מען דאס אפ סאן וואס שנעלער.

כ"ק אדמו"ר הזקן האט אמאל געכאפט דעם שטיקל דג(פיט) וואס עס איז געווען אנגעגרייס פארין מניד, כידוע. *יש להם אגון גוף התעלה*
 לכאזי נאך וואס האט ער געדארפט כאפען, ווי באלד אז עס איז געווען פאר עס... נאר דער ענין איז כנ"ל, אז ~~אז~~ וואס די זאך איז גרעסער דארף מען זי, כאפן, וואס דאס איז אפי' בא צדיקים, און בא אנשים פשוטים איז דאך א ודאי אזוי.

~~אז מיוזעס קומען צו א ביזנעס סאן און מיוזעס עס צוצען פארלייגען~~
 א געשעפט וואס ער קען פון עס פארדיינען, וועט ער דאך א ודאי ניט אפהאלטן זיך פון גיין דאס פאר עס דארף נאר זיין א זעצ גוטער סעקלעראל עס געבען צו פארשטיין די גוטקייט פון דעם געשעפט, וכ"ה *ברוך זיהי... ישיב*.

באמת איז דאך דא אויף דעם כחוח, דאס רער רבי איז מסייע צו דעם, נאר מ'דארף אנהייבען סאן אליין, אזוי ווי די מעשה מיט רחב"ד וואס ער האט געוואלט בריינגען דעם שטיין אין ירוסלים, ונדערמנו אליו מלאכים, און האבען געזאגט אז זיי וועלן בריינגען, נאר בחנאיאז ער זאל צו לייגען איין פינגער און אז מ'לייגט נאר צו א פינגער איז מען עס שייך בריינגען די הויז אין ירוסלים. *יש להם אגון גוף התעלה*
 ועיניהם יושבים שהם כל הארץ.

ב"ה

3 דבר מלכות

בקשה נפשית / משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו

9 זמן הגאולה

לא מוכנים להשאר "במדבר" / פרשת השבוע באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

"אומרים לו גמור" / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

14 כתי"ק - פרסום ראשון

מדוע חטף אדמו"ר הזקן את הדג? / צילום מהגהת אד"ש מה"מ על שיחת ר"ח סיון ה'שית

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בת' רות שי זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת

יה"ד שיכנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת התמידות, כרעון ולגות-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחותיו וכל משפחת זיסק שי' לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 38, Brooklyn, NY 11213 #38, Kingston Ave. • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: רח' דב פרומר 24/5 קרית-שמואל, חיפה. • פלאפון: 051-646-343

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת"ת ה'תשס"ב יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

בקשה נפשית:

ביום הש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים נשים וטף, להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה ● שבה ידברו דברי תורה בכלל, ובמיוחד – בעניני אהבת ישראל ואחדות ישראל ● כולל – ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם (המסובב) הגלות ● בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום ● משיחת* ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו – מוגה

צורך לבטל את סיבת הגלות, ע"י ההוספה באהבת ישראל עד לאהבת חנם, ובהבטל הסיבה, בטל בדרך ממילא גם המסובב – הגלות.

ויש להוסיף, שכאשר הנהגתם של ישראל בפועל היא באופן ד"ואהבת לרעך כמוך", אזי בודאי מתגלה בפועל גם האהבה ד"רעך" – "רעך ורע אביך אל תעזוב, זה הקב"ה"4 – לכאור"א מישראל,

כדברי רשב"י² "כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה"⁵, וכדאיאתא בזהר⁶ – "חיבורא דילך" – (מאמר הזהר שאומרים ב"תיקון ליל

א. . . בימים אלו – הימים שלאחרי ל"ג בעומר, וככל שהולכים ומתקרבים יותר ל"זמן מתן תורתנו" – יש צורך להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הענינים דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ב. ועוד ענין הכי עיקרי בזה – בנוגע לדורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא, סוף זמן הגלות. ובהקדמה:

מעניניו העיקריים של רשב"י (בעל ההילולא דל"ג בעומר, ששלמותו בשבת זו) הוא – ספר הזהר, "חיבורא דילך", אשר, "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר . . . יפקון ב' מן גלותא ברחמים"¹, היינו, שעניניו של רשב"י לפעול את גאולתם של כאור"א מישראל וכלל ישראל, ביחד עם גאולת השכינה, כדברי רשב"י²: "בכל מקום שגלו (ישראל) שכינה עמהן . . . ואף כשהן עתידים להגאל שכינה עמהן".

והנה, מכיון שסיבת הגלות היא היפך הענין דאהבת ישראל (חנם)³, הרי מובן, שיש

(* מובא בזה בקשר עם קביעות ש"פ במדבר בשנה זו. המו"ל.

(1) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונתבאר באה"ק רסכ"ו.

(2) מגילה כט, א.

(3) יומא ט, ב. וראה גיטין נה, סע"ב ואילך.
(4) פרש"י שבת לא, א (ד"ה דלך). וראה שמו"ר רפכ"ז: זח"ב נה, ריש ע"ב ועוד.

(5) אפילו בזמן הגלות – "בכל מקום שגלו שכינה עמה". ולהעיר מזהר סוף פרשתנו: "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם (פרשתנו כו, מד) . . . מלא חדותא דאמר רבי אלעזר . . . לכלתם כתיב, חסר וילי (מלשון כלה) . . . בגינה (בגלל ה"כלה") לבר נש דרחים אתתא וחות דיירא בשוקא דברסקי כו", וסיום הענין: "בן יכבד אב כגון ר' אלעזר . . . השתה אסגי שבחא דר"ש כו" (וראה לקוטי לוי"צ פרשתנו ס"ע שלו ואילך).

(6) זח"ג קכח, א. וראה לקוטי לוי"צ הערות לזהר שם (ס"ע שנה ואילך).

מדוע חטף אדה"ז את הדג?

לפנינו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סיום שיחת ר"ח סיון ה'שי"ת שנאמרה בקשר לרכישת "בית רבינו" – 770 נדפסה ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 69 ואילך (בשוה"ג העתקנו משם הערות המו"ל)

להלן פענוח הצילום (הכת"ק בא בהדגשה):

ז. מ'דארף אָבער וויסן אַז יעדער זאָך וואָס זי איז גרעסער, אַלץ מערער גיט זיך אָפּ דער צה"ד אויף מאַכן מניעות, מילא דארף מען דאָס אָפּטאָן וואָס שנעלער.

כ"ק אדמו"ר הזקן האָט אַמאָל געכאַפט דעם שטיקעל דג (פיש) וואָס עס איז געווען אַנגעגרייט פאַרן מגיד, כידוע¹. ודיבר לאחר זמן גודל התועלת שהי' לו עי"ז.

לכאור' נאָך וואָס האָט ער געדאַרפט כאַפֿן, וויבאַלד אַז עס איז געווען פאַר עם דהוכיח סופו על תחלתו. נאָר דעם ענין איז כנ"ל, אַז וואָס די זאָך איז גרעסער דאַרף מען זי כאַפֿן, וואָס דאָס איז אפי' באַ צדיקים, און באַ אנשים פשוטים איז דאָך אַ ודאי אַזוי.

ח. אַז מ'זועט קומען צו אַ ביזנעס מאַן און מ'זועט עם פאַרלייגען אַ געשעפט וואָס ער קען פון עם פאַרדינען, וועט ער דאָך אַ ודאי ניט אָפּהאַלטן זיך פון גיין דאָס טאַן און זאַגען ער וויל פאַרדינען נאָר ביסלעכווייז. עס דאַרף נאָר זיין אַ גוטער מעקלער זאָל עם געבען צו פאַרשטיין די גוטסקייט פון דעם געשעפט, וכ"ה בנדו"ד.

באמת איז דאָך דאָ אויף דעם כחות, דער רבי איז מסייע צו דעם, נאָר טאָן דאַרפֿן אָנהייבן אַליין², אַזוי ווי די מעשה מיט רחב"ד³ וואָס ער האָט געוואָלט בריינגען דעם שטיין אין ירושלים, ונזדמנו אליו מלאכים, און האָבען געזאָגט אַז זיי וועלן בריינגען, נאָר בתנאי אַז ער זאָל צוליינגען איין פינגער, וגם בנדו"ד כן הוא אַז מ'לייגט נאָר צו אַ פינגער, איז מען עם שוין מסייע בריינגען די הויז אין ירושלים. וכמרוז⁴ דבהכניס שבחור"ל יבאום באה"ק ת"ו ועתידיה ירושלים שתתפשט בכל הארצות⁵.

(1) ראה יומן כי אייר תרנ"ו (לקויד ח"יד תקכח, א).
ספר השיחות תר"פ-תרפ"ו עי 53. שיחת ש"פ אחרי, שבת הגדול תשד"מ.
(2) ראה גם שיחת ל"ג בעומר שנה זו (שיחות-קודש הישיית (הוצאת תשנ"ח) עי 55).
(3) קהלת רבה פ"א, א.
(4) מגילה כט, א: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל".
(5) ראה פסיקתא רבתי פ"א (פסיקא דשבת ורי"ח), ג. ילקוט שמעוני ישע"י רמז תקג.

כל יהודי נעשה בעל-הבית על מציאות העולם כולו

מכיון שכאור"א מישראל הוא בדרגת "אלקים" (אלקים אתם"), שפירושו "בעל היכולת והכחות כולם" (שו"ע או"ח ס"ה) – מובן, שכל יהודי נעשה בעל-הבית על מציאות העולם כולו, ולכן, כאשר אומר "דאלאי גלות" (הלאה הגלות) – אזי תיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו! ובפרט כאשר אמירת "דאלאי גלות" היא בלשון עמי הארץ – לשון המובן לכל, גם לאלו שיכולים לחשוב שמספיק הענין ד"מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך", אבל באופן שנמצאים עדיין בגלות, וצריך להתנהג באופן ד"דרשו את שלום העיר גו" – אזי אומרים גם להם: "דאלאי גלות"!

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

בית אלופו של הדור

ויה"ר שמהליכה להקהיל קהילות בבתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"הוי רץ למצוה" – נלך ונרוץ לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד.

ויתירה מזה – שאין צורך לרוץ אפילו בדרך קצרה, כיון שמש"ח צדקנו בא תיכף ומיד לבית-הכנסת ובית-המדרש זה, בית תורה תפלה ומעשים טובים של כ"ק מור"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שהרי "קדושה לא זה ממקומה"), אלופו של הדור, אשר, על ידו נעשה ההמשכה והגילוי דאלופו של עולם ב"גולה", שע"ז נעשה מ"גולה" "גאולה".

(משיחת ש"ש 9 במדבר, ב' סיון ה'תש"נ - בלתי מוגה)

כבר בא, אלא צריך להכנס בתוך הקהל כאן

ובפשטות – שתיכף ומיד בא דוד מלכא משיחא, "הנה זה בא" – שכבר בא, אלא צריך להכנס בתוך הקהל כאן, באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה" – ומכרז שיכולים לברך ברכת התורה על ה"תורה חדשה מאתי תצא" שהולכים ללמוד מהקב"ה תיכף ומיד ממש.

(משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תש"נ - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יד"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

שבועות") "חדי ר"ש ואמר . . אנן בחביבותא תליא מילתא . . אהבתי⁷ אתכם אמר ה" –

וכאשר אהבתו של הקב"ה לישראל היא בהתגלות – הרי בודאי ובודאי שמוציאם מהגלות (ו"שב ה' אלקיך את שבותך"⁸) תיכף ומיד, "לא עיכבן אפילו כהרף עין"⁹,

וכהרמזו שע"י ההמשכה וההתגלות ד"אלופו של עולם" (אל"ף) ב"גולה", אזי נעשה מ"גולה" – "גאולה"¹⁰.

ג. והנה, הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל מתגלה ומתבטא – לכל לראש – כאשר רבים מישראל מתאספים יחד במקום אחד, "כאיש אחד בלב אחד"¹¹, ולא עוד, אלא שתכליתה ומטרתה של האסיפה היא – כדי ש"איש את רעהו יעזורו"¹² להתעורר ולהתחזק בכל הפעולות הטובות, ובמיוחד – בהכלל גדול דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובפרט כאשר מקשרים אסיפה זו עם סעודה כפשוטה, כולל ובמיוחד אמירת "לחיים" על היין¹³ – דבר המוסיף עוד יותר

(7) מלאכי א, ב.

(8) נצבים ל, ג.

(9) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. מכילתא שם, מב.

(10) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

(11) להעיר מדיוק הלשון "כאיש אחד (ואח"כ) בלב אחד" – שכלל לראש צריך להיות אסיפת כולם במקום אחד, "כאיש אחד", גם כאשר נראה, לכאורה, שאין זו אלא פעולה חיצונית במעשה בפועל בלבד – שהרי "המעשה הוא העיקר";

וביחד עם זה, בודאי שסו"כ"ס יבוא הדבר גם ברוש פנימי בלב – "בלב אחד", כהכלל הידוע שאחרי הפעולות נמשכים הלבבות (ראה חינוך מצוה טז), ובפרט "רוב המעשה" (אבות פ"ג מט"ו.

פיה"מ להרמב"ם שם. וראה אגה"ק סכ"א).

(12) ישע"י מא, ו.

(13) להעיר מהקשר ד"יין" לדוד מלכא משיחא – "כסא דדוד לעלמא דאתי ועשרין וחד לוגא מחזיק, שנאמר (תהלים כג, ה) כוסי רוי, רוי' בגמטריא הכי הוי" (יומא עו, א) – כידוע (לקו"ת שה"ש ב, ד. אמרי בינה שער הק"ש פנ"ד ואילך. ובכ"מ ש"יין" רומז לפנימיות התורה, "נכנס יין יצא סוד" (עירובין סה, סע"א. זח"ג לט, א. ועוד), ענינו וחיודו של דוד מלכא משיחא (נתבאר בארוכה בשיחות אחש"פ שנה זו).

בתנועת הקירוב, "גדולה לגימה שמקרבת"¹⁴.

וכידוע¹⁵ פתגם אדמו"ר הזקן אודות גודל מעלתה של התוועדות – "פתקא אשר משמי שמיא נחיתא כו" – כמשל האב הרואה את "התנהגותם הטובה של בניו באהבה באחזה בשלום ובריעות, איש את רצון רעהו ימלא, וכל אחד דואג לטובת חבריו כלטובת עצמו כו', אזי האב נתמלא עונג ונח"ר מהנהגת בניו, ומפליא לעשות לקיים משאלותיהם כו" (כאמור לעיל¹⁶ שע"י "שבת אחים גם יחד" נמשכים כל עניני ברכה).

ד. אמנם, מכיון שבימי הספירה ישנם הגבלות בנוגע לעריכת סעודה של שמחה, ובוהו גופא ישנם חילוקי מנהגים בנוגע לזמן שלאחרי ל"ג בעומר כו'¹⁷ – יש לבחור בזמן המתאים לכל הדעות, כדי שכאור"א מישראל, מכל החוגים כו', איש איש ע"פ שיטת ומנהג אבותיו, יוכל להשתתף בהתוועדות זו.

ולכן, הרי הזמן המתאים לכך הוא – יום השבת, אשר, לכל הדעות אין כל חשש ופקפוק בדבר, שהרי יום השבת אין "עצב עמה"¹⁸, ואדרבה – "ביום שמחתכם אלו השבתות"¹⁹.

והדגשה יתירה בשבת הבעל"ט – שבת מברכים חודש סיון, "חודש השלישי", ובקביעות שנה זו – ערב ר"ח סיון, ופרשת השבוע – פ' במדבר;

א) שבת מברכים (בציבור²⁰ ואסיפה)

(14) ראה סנהדרין קג, סע"ב ואילך.

(15) קובץ מכתבים לתהלים (אוהל יוסף יצחק – הוצאת קה"ת – עמ' 199). אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' תיג. ועוד.

(16) התוועדויות תשמ"ו ח"ג ע' 361 ס"ב.

(17) שו"ע אדה"ז שם סת"צג ס"ה-ז.

(18) משלי, י, כב. ירושלמי ברכות פ"ב סה"ז. הובא בתוד"ה מאן דאמר – מ"ק כג, ב.

(19) ספרי בהעלותך י, י.

(20) שלכן קבעו ברכה זו בשבת דוקא (שבלי הלקט סק"ע).

"אומרים לו גמור"

מאחר שישנו פס"ד בתורה – "על מה יש לנו להשען על אבינו שבשמים" – באים אל הקב"ה ואומרים לו: היתכן, עד כמה השיעור להתייגע בגלות ("ויפלא איז א שיעור צו מאטערן זיך אין גלות"?)!

וכאשר בא היצה"ר (הנקרא "דער קלוגיגקער"), וטוען: באיזה כח הולך אתה לתבוע ולדרוש בתוקף אצל הקב"ה? – אומרים לו: כך ציוותה התורה! ובפרט שישנה מצות עשה בתורה שהאדם צריך לבקש את כל צרכיו מאת הקב"ה, ועאכו"כ כאשר מדובר אודות הצורך הכי גדול – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובפרט לאחר שהקב"ה התחיל במצוה זו – "בהוציאך את העם ממצרים", אזי "אומרים לו גמור" – "תעבדון את האלקים על ההר הזה", נתינת וקבלת התורה, יחוד הקב"ה עם נכס"י, עד לתכלית השלימות שבוה – בגאולה העתידה.

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

להפוך את כיוון הרוח...

כאשר יוצאים החוצה – רואים שבית המקדש לא נראה עדיין, הרחוב "מזדעזע" ("שאַקלט זיך") ובחוף נושבות רוחות שלא תמיד מבורכות...

ובזה ניתנת האפשרות ליהודי, שיוכל להראות מיד מהו יהודי – שכאשר נושבת רוח, הוא פועל שרוח זו תנשוב את ה"ענני שמיא", כדי שיהודי יוכל להגיע עם ה"ענני שמיא" הכי מהר לגאולה האמיתית והשלימה!

(תרגום חפשי משיחת ר"ח סיון ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

בצדקה כזו לא חפצים בני עווד...

[. .] צדקה – שעל ידה זוכים לצדקתו של הקב"ה בהבאת הגאולה, תמורת הענין ד"צדקה עשה הקב"ה בישראל שפייזון לבין האומות", שכן, בצדקה כזו – "שפייזון לבין האומות" – לא חפצים בני עווד... עד כמה השיעור ("ויפלא איז א שיעור") שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה יהי זקוק לענין של צדקה!?!... בן מלך – צריך להיות סמוך על שולחן אביו המלך!... (משיחת ש"פ במדבר, ערב חגה"ש ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

"חודש השלישי": "חודש השלישי" – מורה על ענין השלום והאחדות, כידוע²¹ שהמעלה המיוחדת דמספר שלוש היא – חיבור והתכללות ב' ענינים שיכול להיות ניגוד ביניהם. וזהו גם הקשר עם כללות הענין דמ"ת – "אוריאל תליתאי כו' בירחא תליתאי"²² – שהרי "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם"²³. ולכן, בשבת מברכים חודש השלישי – שממנו נמשכת ברכה לכל ימי "חודש השלישי" – מודגש ביותר ענין השלום והאחדות.

(ב ערב ר"ח ד"חודש השלישי: הענין דר"ח – התחלתו בערב ר"ח (יום השבת) לאחר חצות, שלכן, אין אומרים "צדקתך צדק" במנחת שבת²⁴, ולא עוד, אלא מכיון שלפעמים יכולים להתפלל "ערבית של מוצאי שבת בשבת"²⁵, שאז מתפללים ביום השבת תפילת ר"ח – "יעלה ויבוא כו' זכרוננו כו' וזכרון כל עמך בית ישראל". ונמצא, שביום השבת הבא, ערב ר"ח סיון, ישנו כבר הענין דר"ח סיון, שאז הי' ענין האחדות (כהכנה למ"ת בפועל ממש – "בחודש השלישי גו' ביום הזה (ר"ח²⁶) באו . . . ויחון²⁷ שם ישראל"²⁸, "כאיש אחד בלב אחד".

ג) פרשת השבוע, פ' במדבר: התוכן דפ' במדבר ("לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עזרת²⁹") הוא – מנין בני, היינו,

(21) ראה לקו"ש חכ"א ע"י 111 ואילך, וש"נ.
 (22) שבת פח, א. וראה פי"ג גאון שם.
 (23) רמב"ם הל' חנוכה בסופו. וראה לקו"ש ח"ח ע"י 349 ואילך, וש"נ.
 (24) שו"ע אדה"ז או"ח הל' שבת סו"ס רצב.
 (25) רמב"ם הל' תפילה פי"ג הל'ז. שו"ע אדה"ז שם סרצ"ג ס"ב.
 (26) שבת פו, ב. פרש"י עה"פ.
 (27) יחיד – ותיקף ל"באו" ל' רבים.
 (28) יתרו יט, א-ב.
 (29) טושו"ע תאו"ח סת"כ"ח ס"ד. רמב"ם שם פי"ג הל'ב. – ולא חודש שהטעם הוא רק כדי להפסיק בין קללות שבתוכ"כ

השלימות דכל בני' באופן של אחדות ישראל – שהרי ה"מנין" הוא באופן שכל ישראל שבמנין שוים, הגדול שבגדולים אינו נחשב יותר מא', והקטן שבקטנים אינו נחשב פחות מאחד³⁰,

והמנין סיבתו אהבת ישראל (של הקב"ה – סיבת אהבת ישראל זל"ז – "אוהב מה שהאהוב אוהב"³¹) – "מתוך חיבתו לפניו מונה אותם כו"³².

ומזה מובן שיום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מברכים החודש וער"ח סיון, הוא הזמן הכי מתאים להדגשת אחדותם של ישראל.

ה. לאור כל האמור לעיל – באה ההצעה והבקשה דלקמן, בקשה נפשית:

ביום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה³³ (שאי מתחיל כבר ענין האחדות דר"ח סיון (כנ"ל ס"ד)) – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים ונשים וטף, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³⁴, "שבת אחים

(כבתוס' מגילה שם), מכיון שגם התוכן דפ' במדבר גופא (מנין בני') שייך ל"עזרת", ובלשון הלבוש שם: "ולעולם קורין פ' במדבר שיש בה מניין של ישראל קודם שבועות", ועד"ז בחדא"ג מהרש"א מגילה שם: "פרשת במדבר קודם עזרת כו' כדי שישבו ישראל למספרם הנזכר בפרשת במדבר" (ראה לקו"ש ח"ח ע"י 18. וש"נ).
 (30) ראה לקו"ש ח"ד ע"י 1021 ואילך, שהכנה דמנין בני' פ' במדבר) לחגה"ש היא דוגמת ההכנה דמנין הימים בספה"ע. וראה בהמובא בעל"ע 16 סוס"א ש"שבע שבתות תמימות" רומז לז' הסוגים שבישראל.
 (31) "התמימים" ח"ד ע"י מה. אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"ג ע"י תכה.
 (32) פרש"י ר"פ במדבר.
 (33) להעיר מהשייכות דתפלת מנחה לגאולה – שבעלות המנחה נענה אליה הנביא (ברכות ו, ב), מבשר הגאולה. ועאכו"כ מנחת שבת, "עת רצון" – שלימות התענוג דשבת ("יעוץ דרעיון") – מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (המשך תוס"י ע"י תקמב).
 (34) ל' הכותב – בא י. ט.

גם יחד", להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה³⁵ ("גדולה לגימה שמקרבת") – אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן וגם פשוט), שבה ידברו דברי-תורה בכלל, ובמיוחד – בענייני אהבת ישראל ואחדות ישראל³⁶,

– החל מהמפורש בתשב"כ: "ואהבת לרעך כמוך", וכן בתושבע"פ: "דבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה", ויתירה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואידך פירושה הוא"³⁷, וכן פרטי הדברים בספר "משנה תורה" להרמב"ם³⁸, ספר "הלכות הלכות"³⁹, הלכה למעשה, עד לביאור רבינו הזקן בספר התניא⁴⁰ בגודל מעלת והפלאת הענין דאהבת ישראל, ועד"ז בספריהם של כו"כ מגדולי ישראל שנתקבלו בכל תפוצות ישראל –

כולל – ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם (המסובב) הגלות.

ולהעיר: בנוגע לתוכן הדברים אודות אהבת ישראל ואחדות ישראל – הרי "אין כל השכלים והדעות שוות, ואין שכל אדם זה

(35) להעיר שבסעודת שבת כשלעצמה מודגשת אחדותם של ישראל – שגם עם הארץ, אשר, בימי החול פירותיו "דמאי", אימת שבת עליו ואינו משקך, ולכן, יכולים הכל לאכול משולחנו וסעודתו (ירושלמי דמאי רפ"ד. רמב"ם הל' מעשר רפ"ב).

(36) שהרי אע"פ שבכל עניני התורה מודגש ענין האחדות – "תורה אחת" שניתנה מ"ה' אחד" ל"גוי אחד בארץ" – מ"מ, מודגש הדבר ביותר בענינים שתוכנם הו"ע האחדות, ע"ד "כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו'" (מנחות בסופה). ולהעיר גם מסיפור הזהר (הע' 16) שהפעולה דירידת גשמים (הכולל כל הברכות) היתה ע"י אמירת תורה על הפסוק "שבת אחים גם יחד" דוקא – פסוק שתוכנו הו"ע היחוד והאחדות.

(37) שבת לא, א.

(38) הל' דעות פ"ו ה"ג. וראה הל' אבל רפ"ד.

(39) ל' הרמב"ם בהקדמתו לספר ה"ד.

(40) פרק לב. וראה שהמ"צ להצ"צ מצות אהבת ישראל. וראה קונטרס אהבת ישראל. וש"נ.

מתפעל ומתעורר ממה שמתפעל שכל חבירו⁴¹, יש כאלו שיתפעלו יותר מביאור בנגלה דתורה, וישנם כאלו שיתפעלו יותר מביאור בפנימיות התורה, ולכן, יש למצוא את הביאורים והאותיות המתאימים לכל מקום וחוג לפי ענינו; אמנם, לכל לראש יש להדגיש את **תוכן ונקודת הענין**, באופן השייך לכאו"א מישראל, גם למי שרוצה ללמוד "כל התורה כולה (של אהבת ישראל) על רגל אחת" – כדברי הלל⁴² (מענה לנכרי שאמר לו "גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת"): "דעלך³⁷ סני לחברך לא תעביד (ואהבת לרעך כמוך)" **זו היא כל התורה כולה**, ואידך פירושה הוא!¹.

ועוד ועיקר – ש"איש את רעהו יעזורו", לעודד איש את רעהו (ואשה את רעותה) להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובמקומות אלו, אשר, מסיבות שונות קשה לעשות כל זה ביום השבת – יעשו זאת בימי החול, בר"ח סיון וכיו"ב (באופן המותר כו').

1. בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום,

[ומובן, שבנידון זה אין הכרח לומר את הדברים "בשם אומרים", כי אם, בסגנון שיבא תועלת יתירה בקיום הדברים בפועל ממש⁴³, ובפרט שאין זה דבר חידוש, אלא דברים המפורשים **בתושב"כ ובתושבע"פ**, ובמילא, כל מי שיתבונן בדבר – יבוא בעצמו למסקנא

(41) לשון אדה"ז בהקדמתו לספר התניא.

(42) להעיר ש"הלכה כב"ה" (ועאכו"כ הלל עצמו) . . מפני שנוחין ועלובין היו, ושונין דבריהן ודברי ב"ש, ולא עוד אלא שמקדימין דברי ב"ש לדבריהן" (עירובין יג, ב) – תכלית השלימות ד"נהגו כבוד זה לזה" (גם בנוגע לדברי תורה, תורת אמת).

(43) ראה לקו"ש ח"ב ע' 623 הע' 2.

של הגוף ונפש הבהמית, עד "בכל לבבך – בשני יצריך"⁵.

וזאת (גילוי הרצון הנ"ל) פועלים עי"ז שאומרים שרוצים "משיח עכשיו!"

אבל מאחר שישנם ילדים יהודים אשר אינם מבינים עדיין לשון הקודש, לכן אומרים (ושרים) זאת לא בלשון הקודש אלא בתרגום לשפת המדינה, ואפי' הילדים שמבינים לשון הקודש, כיון שעליהם לגלות ולפעול ענין זה גם אצל ילדים אחרים שאינם מבינים שפה זו, עד ל"שה פזורה"⁶ – על-כן אומרים (ושרים) זאת גם בשפת המדינה: "ווי וואָנט משיח נאָו" [ולהעיר שתרגום אונקלוס ניתן בסיני⁷];

ולא אומרים זאת סתם בדבור, אלא שרים בניגון של שמחה, החודר יותר לאדם ומביא את הרצון עוד יותר בגלוי.

ג. [בסיום השיחה הורה כ"ק אד"ש לילדים לנגן "ווי וואָנט משיח נאָו" ולומר "לחיים" על כוס של יין בדוגמת "כוס רוי" של דוד מלכא משיחא⁸, וכן שבזכותם יאמרו גם ההורים, המורים והמדריכים "לחיים", ובזכותם – כל המסובים, ואמר:]

ויה"ר שהשמחה שפורצת גדר⁹, ובפרט שמחה של "הבל שאין בו חטא" – תמחר עוד יותר את ה"דאָלאַי גלות", ומיד תבוא הגאולה, "וארו עם ענני שמיא"¹⁰, במהרה בימינו ממש ובעגלא דיין ממש.

[הילדים הנוכחים שי' אמרו "לחיים" וניגנו "ווי וואָנט משיח נאָו".]

(תרגום חפשי משיחת ש"פ במדבר ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(5) ואתחנן ו, ה. משנה ברכות נד, א. ספרי ופרש"י
 (8) ראה "יחי המלך" שנג ע' 6, ובהנסמן שם בהע' 1.
 (9) המשך שמח תשמח תרנ"ז (סה"מ תרנ"ז ע' רכג ואילך). ובכ"מ.
 (6) ירמ"ג, ג, יז.
 (7) שו"ע אדה"ז או"ח סרפ"ה ס"ה. וראה רמ"א אה"ע רסק"ז. ועוד.
 (10) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב
 יה"ר שיקיים היעוד 'הקיצו ורננו שוכני עפר' והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

הוא הנכון – ישנה בקשה ודרישה לצאת מהגלות תיכף ומיד; הכוונה בהאמור לעיל שיהודי אינו בא בטענות כו' היא, איפוא, אך ורק בנוגע לעבר, בנוגע למילוי תפקידו ושליחותו כל זמן היותו "במדבר".
(משיחת ש"פ 9 מדבר, ערב צהה"ש ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

דוקא תינוקות של בית רבן, "משיחי", הם עיקר "צבאות השם" במלחמה להביא את משיח צדקנו

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

"מבן חודש ומעלה" (פרשתנו ג, טו)

א. במלחמה גשמית, אמנם לא לוקחים ילדים להלחם, כי תינוקות של בית רבן לא לוקחים לשום ענין, אפי' לא לעניני קדושה, כיון ש"אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן", "הבל שאין בו חטא"¹, ואודותם נאמר² "אל תגעו במשיחי";

משא"כ בנוגע למלחמה רוחנית (שהיא "בשובה ונחת"³), הרי היא מתחילה "מבן חודש ומעלה", ואדרבה: בנוגע למלחמה רוחנית – ובפרט בסוף זמן הגלות כשעיקר "עבודת היום" היא להביא את משיח צדקנו (ע"י מלחמה רוחנית במעשינו ועבודתינו, "בשובה ונחת") – דוקא תינוקות של בית רבן, הנקראים בשם "משיחי", הם עיקר "צבאות השם" במלחמה זו!

ולכן "צבאות השם" מיוסד עכשיו דוקא מילדים תחת גיל בר-מצוה או בת-מצוה.

– ובאמת שייכים לזה כל הילדים אפי' "מבן חודש ומעלה" ואפי' תיכף משנולד – אלא היות זקוקים להשתתפותם של הילדים בזה בעצמם וביגיעתם, לכן קבעו שב"צבאות השם" יהיו בעיקר ילדים שכבר הגיעו לחינוך, אשר יש להם כבר קצת הבנה בענין זה, עכ"פ בכללותו.

ב. ענין הנ"ל הוא גם אחד הסיבות לכך שמקשרים את "צבאות השם" עם הענין ד'ווי וואַנט משיח נאוו":

כיון שהתפקיד ועבודת היום של ילדי "צבאות השם" (הנקראים "משיחי") היא להביא את משיח, לכן יש צורך לגלות אצלם את הרצון הפנימי, העיקרי והנפשי – שרוצים כבר את משיח, ורצון פנימי ונפשי זה צריך לבוא בגלוי באופן שנהי' "לרצונכם"⁴, היינו, גם הרצון

מכלתא בא יב, יא.

1) שבת קיט, סע"ב. זח"ב רנה, ב.

2) תהלים קה, טו. דח"א טז, כב. שבת שם.

3) ראה ישע"ל, טו (וראה גם ישע"ל נב, יב). וראה

4) הל' גירושין ספ"ב. הל' מעשה הקרבנות ל"ד הט"ז.

האמורה, ויעשה זאת סו"ס מפני שכך מצווהו שכלו הוא],

ויעסקו בזה ברוב מרץ חיות והתלהבות כו' (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה"⁴⁴), בהתחשב עם העובדה שזהו ענין נפשי בנוגע דבר מיוחד ובלתי רגיל כו' (ולכן, גם הדיבור עתה בענין זה הוא בזמן שלא ע"ד הרגיל – לא בסיומה של ההתוועדות, כרגיל בכגון-דא, אלא בהתחלת וראש ההתוועדות), מפני צורך השעה כו'.

ז. ובנוגע לפועל:

כדי שהפעולות בענין זה תהיינה בסדר מסודר ובהצלחה רבה – יש צורך להתחיל מבעוד מועד, החל מפירסום הענין בכל מקום ומקום, ועד לארגון פרטי הדברים בפועל ממש בכל מקום ומקום.

ולכן, מעוררים על כך ביום השבת, "מפקחין על צרכי ציבור בשבת"⁴⁵ – כדי שינצלו את כל ימי השבוע (החל ממוצאי שבת) לעסוק בהכנות הדרושות לכן, באופן ד"כל יומא ויומא עביד עבידת"⁴⁶,

כלומר, הגישה הכללית צריכה להיות בדרכי נועם ובדרכי שלום ("דרכי שבת"), ובזה גופא – כל יום ויום לפי אופן עבודתו המיוחד, "דרכי נועם" מצד מידת החסד (יום ראשון), "דרכי נועם" מצד מידת הגבורה (יום שני), וכיו"ב בכל ששת ימי השבוע,

עד ליום השבת עצמו, ובפרט בזמן "דרעוא דרעוין" שבו – שאז יתאחדו כל המתאספים והמתוועדים די בכל אתר ואתר, "לאחדים כאחד"⁴⁷,

44) ישע"ל כט, יג. וראה תניא פל"ט. תו"א ר"פ וזרא. לקו"ת אחרי כו, ד. ובכ"מ.

45) ראה רמב"ם הל' שבת פכ"ד ה"ה. שו"ע אדה"ש שס"ו ס"ב.

46) זח"א רה, סע"א. ח"ג צד, ריש ע"ב.

47) לקו"ת ר"פ נצבים. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1141 ואילך.

שכן, אע"פ ש"זמן כניסת שבת . . הוא בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה", ובמילא, ההתוועדויות שיתקיימו בכל מקום ומקום ובזמן דמנחת שבת לא יהיו למטה בכדור הארץ באותה שעה ממש – הרי מכיון ש"עת רצון שלמעלה" (תוצאה מאחדותם של ישראל) "הוא למעלה מגדר המקום והזמן"⁴⁸, נמצא, שכל המתוועדים בכל המקומות יתאחדו לאחדים כאחד ממש.

ח. [. . .] ויה"ר שקבלת ההחלטה טובה (עוד לפני שיתחילו לעסוק בדבר בפועל ממש) תפעל תיכף ומיד את ה"שכר" השייך לפעולה של אהבת ישראל ואחדות ישראל⁴⁹ – ביטול הגלות,

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובפרט – שנמצאים עתה בסיומו של השבת, בסמיכות למוצאי ש"ק, "סעודתא דדוד מלכא משיחא"⁵⁰,

ואז, בבוא יום השבת הבעל"ט – תתקיים "התוועדות גדולה" דכל בני"מ ממש, "קהל גדול ישובו הנה"⁵¹,

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁵², ו"משה ואהרן עמהם"⁵³, ורשב"י עמהם, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שהרי צדיקים (ועד ל"ועמך כולם צדיקים"⁵⁴) קמים לתחי' מיד⁵⁵,

48) שו"ע אדה"ז או"ח הל' השכמת הבוקר ס"א ס"ח. וראה תורת חיים (לאדהאמ"צ) שמות שמש, ב ואילך.

49) ראה תענית ה, ב. שו"ע או"ח הל' תענית סו"ס תקעא.

50) סידור הארז"ל כוננת הבלדה ומו"ש. פרע"ח שער השבת ספכ"ד.

51) ידמי' לא, ז.

52) ישע"ל כו, יט.

53) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קד, סע"ב.

54) ישע"ל ס, כא. וראה סנהדרין ופ"א. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ה.

55) ראה זח"א קמ, א.

לא מוכנים להשאר "במדבר"

מובן וגם פשוט, שכל האמור לעיל¹ שאין ליהודי טענות על העובדה שהקב"ה הביאו "במדבר"² – הרי זה רק ביחס למילוי תפקידו ושליחותו מתוך חיות ושמחה, אבל אין הפירוש שהוא מסכים לכך, ומוכן להשאר במצב זה, רחמנא ליצלן, גם בעתיד.

אדרבה: בנוגע לעתיד - צועק יהודי: "אלקים³ אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל!"... [.] לאחרי כל העילויים כו' – אינו מוכן להשאר בגלות אפילו עוד רגע אחד בלבד... ולכן, מבקש יהודי בכל תפלה ותפלה: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים" – ג' פעמים ביום, וביום השבת – ד' פעמים!
והגע עצמך:

בתפלת שחרית דיום השבת, מבקש יהודי: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים" – בקשה הנאמרת ב"תפלת העמידה", לאחרי ההקדמה ד"אדני-שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך"⁴, וכפירוש אדמו"ר מהר"ש⁵ [שעינינו – "לכתחילה אריבער"⁶] ש"יגיד" הוא לשון המשכה [ע"ד "ויגד משה – דברים שמושכין לבו של אדם כאגדה"⁷], כעונה אחר הקורא,

ולאחרי שביקש זאת בתפלת לחש, ב"קלא פנימאה דלא אשתמע"⁸ – חוזר הש"ץ ומבקש זאת עוד הפעם, ולא עוד, אלא שמבקש זאת בקול רם, שכן, בהיותו "שליח-ציבור" [ציבור – ר"ת צדיקים בינונים ורשעים⁹, ובהדגשה – שישנו וא"ו המחבר את אלו שהם במצב דהיפך הצדיקים עם הצדיקים, חיבור שנעשה אמנם באמצעות "בינונים", אבל סוכ"ס מתחברים הם עם הצדיקים, עד שנעשים כולם למציאות של "ציבור", מציאות אחת], אשר "הן א-ל כביר ולא ימאס"¹⁰ – יש לו "ברייטקייט" לבקש זאת בקול רם!

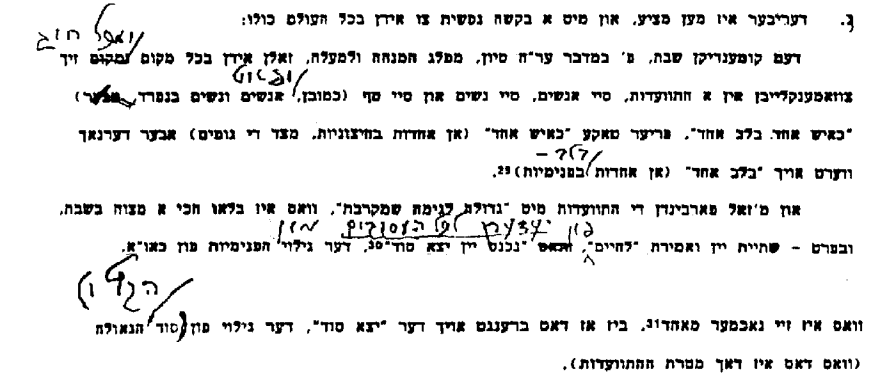
ואעפ"כ, כעבור משך זמן – לאחרי קריאת-התורה, ואמירת "אשרי יושבי ביתך", דקאי בפשטות על הישיבה בביתו של הקב"ה, בית המקדש בזמן הגאולה – הנה בראותו שמשח עדיין לא בא... חוזר ומבקש עוד הפעם: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים"!!...

ובכן, אין כאן "הסכמה", ח"ו, מצדו של יהודי על ההשאות בגלות ("במדבר"), ההיפך

ו"ראש המדברים" בהתוועדות זו יהי' – משיח צדקנו, שילמד תורה לכל העם (כולל האבות ומשה רבינו כו')⁵⁶ – "תורה חדשה מאתי תצא"⁵⁷, פנימיות התורה, ובאופן של רא"י⁵⁸, בעגלא דידן ממש.

חז"ל, תרגום של רא"י [. . .].
56) רמב"ם שם ספ"ט. לקו"ת פ' צו יז, א. ובכ"מ.
57) ויק"ר פ"ג, ג.
58) לקו"ת שם. שער האמונה פ"ס. ועוד. ומעין זה – בלימוד חזרה, "חיבורא דילך", שהלשון הרגיל הוא (לא כבגמרא שרגיל (משא"כ במקומות מתי מספר ממש) – "תא שמע", אלא) "תא ואלילך, ויש"ג.
59) ראה תנחומא תשא ט. במדב"ר פ"ב, יא. ויש"ג. זח"א רסב, א.
60) ראה שמור"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך, ויש"ג.

להלן צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על קטע מהשיחה שהובאה לעיל, כפי שנדפסה (באידיש) בלקו"ש חכ"ז ע' 1-300

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

דעם קומענדיקן שבת, פ' במדבר ער"ח סיון, מפלג המנחה ולמעלה, זאָלן אידן בכל מקום ומכל חוג זיך צוזאמענקלייבן אין אַ התוועדות, סיי אנשים, סיי נשים און סיי טף (כמובן ופשוט, אנשים ונשים בנפרד) "כאיש אחד בלב אחד", פריער טאָקע "כאיש אחד" (אן אחדות בחיצוניות, מצד די גופים) אָבער דערנאָך ווערט אויך "בלב אחד" (אן אחדות בלב – בפנימיות). און מ'זאָל פאַרבינדן די התוועדות מיט 'גדולה לגימה שמקרבת', וואָס איז בלאו הכי אַ מצוה בשבת, ובפרט – שתיית יין ואמירת 'לחיים' פון יעדערן לכל המסובים, און 'נכנס יין יצא סוד', דער גילוי הפנימיות פון כאו"א, וואָס איז זיי נאָכמער מאחד, ביז אַז דאָס ברענגט אויך דער 'יצא סוד', דער גילוי פון (סוד הקץ ו)הגאולה (וואָס דאָס איז דאָך מטרת ההתוועדות).

1) ב'התוועדויות' תשמ"ה ח"ד ע' 2136 ואילך.
2) שלכאורה יכול יהודי לטעון: מדוע מביאו הקב"ה "במדבר", היפך הענין ד"אל תביאנו לידי נסיון", ולא לירושלים, לביהמ"ק ולקדש הקדשים?! אבל אעפ"כ, אין ליהודי טענות כו', שכן, גם פשוט שבפשוטים מבין שאין לשאול שאלות על הקב"ה (מהתוועדויות' שם).
3) תהלים פג, ב.
4) שם נא, יז.
5) סד"ה אדני-שפתי תרכ"ו (סה"מ תרכ"ו ע' שכז). תרכ"ז (סה"מ תרכ"ז ע' תמ"ג) וראה לקו"ת שה"ש מא, א.
א.
6) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תריז. לקו"ש ח"א ע' 24. ועוד.
7) שבת פז, סע"א. וראה חגיגה יד, א. פרש"י עה"ת בא יג, ה.
8) ראה זח"א ג, רע"ב. ובכ"מ.
9) ככר לאדן (להחיד"א) עמ"ס אבות פ"ב מ"ד.
10) איוב לו, ה. ברכות ח, רע"א. שו"ע אדה"ז או"ח סק"א ס"ה.